

Дамян Дамянов

Отговор

„Аз съм ти слепия случай,
ти си ми редкия жребий...“
... Боже, каква благозвучност!
Колко ехидно вълшебство
в изящните строфи си сбрала!
И колко и мъдро, и точно
се лее от край до начало
шегата, с която уж почваш:
нешеговита идея.
Прости ми, цитирам по памет:
„В твоята сянка живея...“
Сянка ли? То слънце няма –
за сенки ще ми разправяш.
По-вярно за да излезе,
кажи си го просто направо:
„Аз птица бях. Ти бе кафеза.
Аз бях свобода, ти – окова...
Крилата ми върза, заключи
вратата на клетката...“
Слово
лесно в рими реди се.
Но мой ред е сега. И слушай!
Да, точно тъй – беше ти птица,
но във кафеза задушен,
някога – много те моля,
спомни си и точно, и всичко! –
по своя, а не – моя воля
ти влезе сама, божа птичко!
И все пак, щом клетката стара
бях аз, то ключът ѝ вълшебен
първо изскърца в кофара,
а после потъна. Но в тебе.
Да, „Ти си ми слепият случай“
и си ми... Как бе?... Не е ли
все едно. Тясно. Зло. Скучно.
Но – няма как... Късно. А ключът?...
Нехайни деца са го взели...

09.04.1991 г.

КРАЙ

© 1991 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Горица Петрова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8610>]